

1

DE KEIZERIN

Amilia beging een vergissing door Edith Mon recht in de Aogen te kijken. Dat was echt haar bedoeling niet geweest, ze was nooit van plan geweest haar blik van de vloer te halen, maar Edith had haar laten schrikken en ze keek op voor ze wist wat ze deed. Het hoofd van de keukenmeiden en kamermeisjes zou dat als ongehoorzaamheid beschouwen, een teken van opstandigheid binnen de hiërarchie van de keuken. Amilia had nooit eerder in Ediths ogen gekeken en nu ze dat deed, vroeg ze zich af of er wel een ziel achter schuilging. Als dat zo was, was die vast verschrompeld of dood, rottend als een appel die te laat geplukt was; dat zou meteen die lucht van haar verklaren. Edith rook altijd zuur en enigszins ranzig, zoals bedorven melk.

‘Dat is dan het zoveelste zilverstuk dat van je loon wordt ingehouden,’ sprak de vrouw onverbiddelijk. ‘D’r blijft niet zoveel van over, hè?’

Edith was fors en mollig en ze scheen geen nek van betekenis te hebben. Haar vierkante hoofd lag als een aambeeld op haar schouders. Amilia viel totaal bij haar in het niet. Ze was klein, met een peervormig figuur, een onopvallend gezichtje en lang, dof haar en zou compleet opgaan in de menigte. Ze zou niemand ook maar een seconde opvallen, want ze was niet knap of bijzonder genoeg om haar ook maar een tweede blik waardig te keuren. Helaas werkte die onzicht-

baarheid niet bij het hoofd van de dienstmeiden van het paleis, Edith Mon.

‘Ik heb hem niet gebroken...’ *Vergissing nummer twee*, dacht Amilia.

Een vlezige hand kwam met een klap op Amilia’s wang terecht, zodat haar oren begonnen te suizen en de tranen haar in de ogen sprongen. ‘Ga door,’ zei Edith met haar verleidelijkste stem en fluisterde: ‘Ga maar door met die leugens van je.’

Terwijl ze zich aan de gootsteen vastgreep om overeind te blijven, voelde Amilia hoe haar wang langzaam rood kleurde. Haar blik was nu gevestigd op Ediths hand en Amilia kromp ineem toen hij weer geheven werd. Grinnikend liet Edith haar dikke vingers door Amilia’s haar glijden.

‘Geen klitten,’ merkte Edith op. ‘Nou begrijp ik waar je je tijd aan besteedt, in plaats van aan je werk. Je hoopt zeker dat je in het oog springt bij de slagersjongen? Of misschien bij dat geile mannetje dat het hout brengt? Ik heb je wel met hem zien smoezen. Weet je wat ze zien als ze naar je kijken? Ze zien een lillijk spoelkeukenhitje, dat zien ze. Een stumper, een smerige sloerie, die naar soda en vet stinkt. Ze zouden hun geld liever uitgeven aan een hoer dan jou voor noppes krijgen. Je kan je tijd beter besteden aan je werk. Als je dat nou eindelijk eens deed, hoefde ik je niet zo vaak een pak voor je donder te geven.’

Amilia voelde hoe Edith haar haar om haar vuist wond, steeds strakker. ‘Je dacht toch niet dat ik je voor m’n eigen lol pijn deed?’ Ze trok aan haar haar en Amilia vertrok haar gezicht van pijn. ‘Maar zo leer je het tenminste.’ Edith trok nu zo hard aan Amilia’s haar, dat haar hoofd naar achteren getrokken werd en ze alleen het plafond nog kon zien. ‘Je bent een sloom, stom en spuuglelijk wicht. En daarom zit je nog steeds in de spoelkeuken. Zo kan ik van jou toch geen wasvrouw maken, laat staan een dienstmeid of een kamermeisje. Je zou me compleet voor me schut zetten, gesnopen?’

Amilia bleef zwijgen.

‘Ik zei: hebbie dat gesnopen?’

‘Ja.’

‘Zeg sorry omdat je een barst in dat bord hebt gemaakt.’

‘Het spijt me dat ik een barst in dat bord heb gemaakt.’

‘En het spijt je ook dat je erover gelogen hebt?’

‘Ja.’

Edith klopte ruw op Amilia’s brandende wang. ‘Brave meid. Ik zet de kosten wel op de lat. En wat je straf betreft...’ Ze liet Amilia’s haar los, trok de gootsteenborstel uit haar hand en woog hem schattend. Normaal gesproken gebruikte ze een riem; de borstel zou meer pijn doen. Edith zou haar naar de wasserij slepen, waar de grote kok het niet kon zien. De chefkok mocht Amilia graag en hoewel Edith alle recht had haar meisjes discipline bij te brengen, wilde Ibis het niet in zijn keuken hebben. Amilia wachtte op de mollige hand die haar pols zou grijpen, maar in plaats daarvan streefde Edith Amilia’s hoofd. ‘Wat een lang haar,’ zei ze ten slotte. ‘Dat haar zit je in de weg, hè? Daar komt het door. Daardoor ben je vaak met je gedachten ergens anders. Nou, ik weet wel iets om die problemen op te lossen. Je zal d’r maar wat knap uitzien als ik...’

Het werd opeens doodstil in de keuken. Cora, die aan één stuk door met de boterkarn in de weer was geweest, stopte midden in haar werk. De keukenhulpen hielden op met groentte hakken en zelfs Pieper, die hout opstapelde bij de fornuizen, bevroor. Amilia volgde hun blik naar de trap.

Een adellijke dame gekleed in wit fluweel en satijn schreed de trap af en kwam de stoom en stank van de keuken binnen. Priemende ogen en flinterdunne lippen staken af tegen het bleekgepoederde gelaat. De vrouw was lang en bleef kaarsrecht en trots staan, in tegenstelling tot Amilia die haar schouders had opgetrokken en haar hoofd gebogen hield. De vrouw liep door naar de kleine tafel tegen de muur, waar bakker Knobbel deeg aan het kneden was.

‘Ruim dit op,’ beval ze met een kort handgebaar, tegen niemand in het bijzonder. De bakker griste onmiddellijk zijn bakgerei en deeg bijeen in zijn schort en haastte zich weg. ‘Schoonmaken,’ ging de vrouw door.

Amilia voelde hoe de borstel weer in haar hand werd gedrukt en na een duw bereikte ze strompelend de tafel. Ze keek niet op en begon meteen het meel met grote halen van tafel te vegen. Pieper stond al naast haar met een emmer water en Vella kwam met een doek aangehold. Samen ruimden ze de rommel op terwijl de dame hen misprijzend bekeek.

‘Twee stoelen,’ blafte de vrouw en Pieper rende al om ze te pakken.

Niet wetend wat ze verder moest doen, bleef Amilia naar de dame kijken met de druipende borstel in haar hand. Toen de adellijke dame merkte hoe ze haar aanstaarde, sloeg Amilia snel de ogen neer en zag ze iets bewegen op de grond. Een grijs muisje zat stil onder de bakkerstafel, vrijwel onzichtbaar in de schaduw. Hij waagde het een kruimel brood te pakken en verdween door een spleet in de muur.

‘Wat een misselijkmakend wezen!’ hoorde ze de dame zeggen. Amilia dacht dat ze de muis bedoelde tot eraan toe werd gevoegd: ‘Je maakt een smerige plas op de vloer. Maak dat je wegkomt.’

Voor ze naar haar gootsteen terugliep, deed Amilia een onhandige poging tot een knicks. Er volgde een stortvloed van bevelen uit de mond van de dame, allemaal even perfect geformuleerd. Vella, Cora en zelfs Edith begonnen de tafel te dekken alsof er een koninklijk banket zou gaan plaatsvinden. Vella drapeerde er een wit tafellaken overheen, Edith begon het zilveren bestek neer te leggen tot de dame haar wegjaagde en het nauwkeurig zelf deed. Kort daarop was de tafel elegant gedekt voor twee personen, compleet met een aantal bokalen en linnen servetten.

Amilia had geen idee wie hier zou komen eten. Niemand zou de tafel zo dekken voor de bedienden, en waarom zou een dame in de keuken eten?

‘Zo, en wat hebben we hier?’ Amilia hoorde de zware bekende stem van Ibis Dun. De oude scheepskok was een grote, brede man met felblauwe ogen en een schriël ringbaardje. De hele ochtend was hij met boeren in de omgeving in gesprek

geweest en zelfs dan droeg hij zijn eeuwige schort. Dat wikkelschort vol vetvlekken was zijn uniform, het teken van zijn beroep. Hij kwam de keuken in als een beer die terugkeert naar zijn hol en merkt dat er wat loos is. Toen hij de dame zag, bleef hij staan.

‘Mijn naam is vrouwe Constance,’ liet de dame hem weten. ‘Ik breng zo meteen keizerin Modina binnen. Als jij de kok bent, maak dan wat passends te eten.’ De dame zweeg met een kritische blik op de tafelschikking. Ze verschoof een paar onderdelen, draaide zich om en vertrok.

‘Leif, pak een mes om die lamsbout aan te snijden,’ riep Ibis. ‘Cora, haal de kaas. Vella, jij het brood. Pieper, leg die stapel hout eens netjes!’

‘De keizerin!’ riep Cora terwijl ze naar de voorraadkast rende.

‘Wat heeft die hier nou te zoeken?’ vroeg Leif. Hij klonk boos, alsof er een onwelkom, lanterfantend familielid langskwam en hij de heer van een landhuis was die werd lastiggevallen.

Amilia had wel van de keizerin gehoord, maar had haar nooit gezien, niet eens van een grote afstand. Net als vrijwel iedereen. Ze was een halfjaar eerder, tijdens het Winterfestival, in besloten kring gekroond, en sinds haar komst naar Aquesta was alles veranderd.

Koning Edelbert droeg geen kroon meer en hij moest worden aangesproken met ‘heer regent’ in plaats van met ‘uwe majesteit’. Hij was nog steeds heer en meester van het kasteel, alleen heette het nu het keizerlijk paleis. De andere regent, Saldur, had alle veranderingen doorgevoerd. Deze vroegere bisschop, die oorspronkelijk uit Melengar kwam, had zich hier gevestigd en hij had de architecten en bouwers dag en nacht aan de grote zaal en de troonzaal laten werken. Saldur had ook nieuwe regels uitgevaardigd waaraan alle bedienden zich maar te houden hadden.

De paleis staf mocht het terrein rond het gebouw niet meer verlaten, tenzij ze werden vergezeld door een van de nieuwe

gardisten, en alle uitgaande post werd gelezen en al dan niet goedgekeurd. Die laatste verordening was nauwelijks een punt, want maar een paar bedienden konden schrijven. De beperking om het paleis te verlaten vormde een groter probleem. Veel bedienden met een gezin in de stad of op het platteland rond het kasteel kozen ervoor ontslag te nemen, omdat het niet meer mogelijk was iedere nacht naar huis te gaan. Dege-
nen die wel bleven werken, hoorden nooit meer iets van hen. Regent Saldur had het kasteel met succes van de omringende wereld geïsoleerd, maar binnenin waren roddel en achterklap niet van de lucht. In gangetjes en nissen fluisterde iedereen erover dat het even gevaarlijk was om ontslag te nemen als om er stilletjes tussenuit te knijpen.

Het feit dat niemand de keizerin ooit te zien kreeg, was de basis voor een andere stroom geruchten. Iedereen wist dat ze de Erfgenaam was van de oorspronkelijke, legendarische keizer Novron, en daarom een nazaat van de god Maribor. Het bewijs daarvoor was dat zij als enige in staat was geweest het monster te verslaan dat tientallen van de beste ridders van Elan had afgeslacht. Dat ze voor die tijd een eenvoudig boerenmeisje uit een klein dorp was geweest, wees er bovendien op dat iedereen in de ogen van Maribor gelijk was. Naar verluidt had ze de status van een spiritueel wezen verworven, en alleen de regenten en haar persoonlijk assistente konden haar in haar goddelijke staat tegemoet treden.

Dat moet die edele vrouwe wel zijn, dacht Amilia. De dame met haar zure gezicht en perfecte taalgebruik was vast de persoonlijk assistente van de keizerin.

Binnen de kortste keren hadden ze de beste gerechten die voorhanden waren op het tafeltje uitgesteld. Knobbel, de bakker en Leif, de slager, kissebisten over de plek van de schotels, aangezien ze allebei hun gerecht in het midden wilden zetten. ‘Cora,’ zei Ibis, ‘zet jij je mooie kaas maar in het midden.’ Dat veroorzaakte een glimlach en een blos op het gezicht van de melkmeid en norske blikken van Leif en Knobbel.

Omdat ze maar een keukenhulpje was, ging Amilia weer

terug naar de spoelbak en haar vaat. Edith sprak opgewonden in de hoek naast de stapel eikenhouten vaatjes met de tapster en de meid die over de kannen ging, en al het keukenpersoneel streek hun uniform glad en liet hun vingers door hun haar glijden. Pieper was nog aan het vegen toen de dame weer verscheen en de trap afdaalde. Weer bleef iedereen als versteend staan, terwijl ze naar het tengere meisje staarden dat door de dame bij de pols werd vastgehouden.

‘Ga zitten,’ beval vrouwe Constance haar kortaf.

Iedereen liet zijn blik langs de vrouwen weer naar boven gaan, om de eerste glimp van de goddelijke koningin op te vangen. Twee wachters in volle wapenrusting namen hun positie in aan weerskanten van de tafel. Maar er verscheen niemand anders.

Waar blijft de keizerin?

‘Modina, ik zei: ga zitten!’ herhaalde vrouwe Constance. Geschokt keek Amilia naar de tafel.

Modina? Dit scharminkelige kind is de keizerin?

Het meisje scheen vrouwe Constance niet te horen en bleef gebogen staan met een wezenloze blik in de ogen. Ze moest een tiener zijn, maar ze zag er breekbaar en broodmager uit. Ze was ongetwijfeld ooit knap geweest, maar wat ervan over was, was niet om aan te zien. Haar gezichtje was krijtwit, haar huid haast doorzichtig en strakgetrokken, waardoor de botstructuur van de schedel eronder precies te zien was. Haar warrige, vaalblonde haar viel over haar gezicht. Ze droeg slechts een dun wit hemd, wat bijdroeg aan de spookachtige verschijning van het kind.

Vrouwe Constance zuchtte en dwong het meisje op een van de stoelen aan de bakkerstafel te gaan zitten. Als een marionet liet het meisje toe dat ze verplaatst werd. Ze zei niets en haar ogen waren leeg.

‘Leg je servet op deze manier op je schoot.’ Vrouwe Constance vouwde het zorgvuldig open en legde het linnen weloverwogen neer. Ze wachtte en keek dreigend naar de keizerin, die totaal van de wereld was. ‘Als keizerin mag je jezelf

nooit bedienen,' vervolgde vrouwe Constance. 'Je wacht gewoon tot de bedienden je bord volscheppen.' Ze keek geïrriteerd om zich heen toen haar ogen Amilia vonden. 'Jij daar... kom hier,' beval ze. 'Dien het eten van hare majesteit op.'

Amilia liet de afwasborstel in de gootsteen vallen en liep snel naar voren terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde. Ze had geen ervaring met opdienen, maar ze zei maar niets. In plaats daarvan deed ze haar best zich te herinneren hoe Leif altijd het vlees sneed. Ze nam de tang en het mes en probeerde hem precies na te doen. Bij Leif leek het een fluitje van een cent, maar Amilia's vingers lieten haar in de steek en ze deed het zo klungelig dat ze maar een paar rafelige flinters lamsvlees op het bord van het meisje wist te leggen.

'Brood.' Vrouwe Constance sprak het woord striemend uit en Amilia sneed zo snel het lange, gevlochten brood aan dat ze zichzelf bijna verwondde.

'En nu eten.'

Heel even dacht Amilia dat dit het volgende bevel voor haar was en reikte naar voren. Gelukkig drong het op tijd tot haar door wat ze deed en ze bleef verder doodstil staan, twijfelend of ze weer naar haar afwas mocht gaan.

'Eten, zei ik!' Met half toegeknepen ogen keek de keizerlijke assistente het meisje aan, dat niets ziend naar de muur tegenover haar staarde.

'Eten, verdomme!' schreeuwde vrouwe Constance en iedereen in de keuken, ook Edith en Ibis, schrok ervan. Ze sloeg met haar vuist op tafel, waardoor de glazen omvielen en de messen tegen de borden sprongen. '*Eet!*' krijste vrouwe Constance en ze sloeg het meisje in haar gezicht. Haar strak omhulde schedel ging heen en weer door de klap en kwam weer in het midden tot rust. Het meisje vertrok verder geen spier, ze bleef voor zich uit staren, maar nu naar een andere muur.

Buiten zichzelf van woede kwam de keizerlijke assistente overeind, waarbij haar stoel omviel. Ze nam een stuk vlees en probeerde het in de mond van het meisje te proppen.

'Wat is hier aan de hand?'

Vrouw Constance versteende toen ze die stem hoorde. Een oude man met wit haar daalde de trap af en kwam de keuken in. Zijn sierlijke purperen gewaad en zwarte mantel vielen zeer uit de toon in de hete, rommelige keuken. Amilia herkende regent Saldur onmiddellijk.

‘Wat ben je in ’s hemelsnaam...’ bracht Saldur uit terwijl hij de tafel naderde. Hij keek naar het meisje, toen naar het keukenpersoneel, en tot slot naar vrouw Constance, die het vlees al had laten vallen. ‘Hoe kom je erbij om haar hierheen te brengen?’

‘Ik... ik... dacht dat als...’

Om haar het zwijgen op te leggen stak Saldur een hand op, die hij langzaam tot een vuist balde. Hij klemde zijn kaken op elkaar en haalde diep adem door zijn scherpe haakneus. Toen richtte hij zijn blik weer op het bleke meisje. ‘Kijk nu toch. Het was de bedoeling dat je haar zou onderwijzen en zou trainen. Ze is er erger aan toe dan ooit!’

‘Ik... ik probeerde het, maar...’

‘Zwijg!’ beet de regent haar toe, nog steeds met gebalde vuist. Niemand in de keuken durfde te bewegen. Alleen het knappende vuur en het gepruttel van bouillon in een ketel waren te horen. ‘Als dit het resultaat is van een professional, kunnen we het net zo goed met een amateur proberen. Erger kan die het niet maken.’ De regent wees naar Amilia. ‘Jij daar! Gefeliciteerd, je bent nu de persoonlijk rijksassistente van de keizerin!’ Toen hij zich weer tot vrouw Constance wendde, zei hij: ‘En wat jou betreft: je diensten worden niet langer op prijs gesteld. Wachters, haal haar weg.’

Amilia zag hoe vrouw Constance wankelde. Haar onbespelijk houding verdween op slag terwijl ze achteruit strompelde en bijna struikelde over de omgevallen stoel. ‘Nee! Alstublieft, nee!’ riep ze uit, terwijl de paleiswacht haar bij de arm greep en haar weg begon te trekken. De andere wachter greep haar bij de andere arm, en terwijl ze worstelde en hysterisch smeekte, sleepten ze haar de trap op en de deur uit.

Amilia stond als aan de grond genageld, nog steeds met de

vleestang en het mes in de hand, en probeerde zich te herinneren hoe je ook weer ademhaalde. Toen het gegil van vrouwe Constance eenmaal was verstomd, wendde regent Saldur zich weer tot haar, met een rood gezicht, en de tanden zichtbaar tussen de getuite lippen. 'Verpest het niet,' siste hij voor hij zich omdraaide en de trap op liep, met zijn wijde mantel fladderend achter zich aan.

Amilia keek weer naar het magere meisje, dat al die tijd naar de muur was blijven staren.

Het mysterie waarom niemand de keizerin ooit had gezien, werd opgelost toen een gardist de meisjes naar Modina's vertrekken bracht. Amilia verwachtte dat ze naar de oostelijke vleugel zouden gaan, waar de werkkamers van de regenten en de koninklijke verblijven zich bevonden. Tot haar verrassing bleef de wachter binnen het deel van het kasteel waar de bedienden werkten en bracht hij hen naar een wenteltrap tegenover de wasserij. Kamermeisjes gebruikten deze trap om naar de kamers boven hen te komen, maar nu leidde de soldaat hen de trap af.

Amilia durfde de wachter niets te vragen, want ze had het zwaard aan zijn zij gezien. Zijn donkere ogen lagen diep in zijn strakke gezicht en haar hoofd reikte maar net tot zijn kin. Eén hand van hem was even groot als twee van haar. Hij was niet een van de wachters die vrouwe Constance hadden meegenomen, maar Amilia begreep dat hij niet zou aarzelen als haar tijd gekomen was.

De lucht werd koeler en vochtiger naarmate ze verder de duisternis in gingen, die slechts door drie lantaarns aan de muur verdreven werd. Uit de laatste droop was omdat het glas aan de voorkant verdwenen was. Onder aan de trap stond een deur wijd open, die naar een gangetje leidde met meer deuren aan beide kanten. In een van de kamertjes ontdekte Amilia een aantal vaten en een rek met flessen die in stro waren ingepakt. Grote grendels zaten voor twee andere deuren, en een derde deur stond open. Erachter lag een kleine stenen cel, leeg

op een baal stro en een houten emmer na. De soldaat ging naast de deuropening staan, met zijn rug naar de muur.

‘Eh, sorry maar...’ zei Amilia. Ze was in de war. ‘Ik begrijp het niet. Ik dacht dat we naar de slaapkamer van de keizerin gingen.’

De wachter knikte.

‘Bedoel je dat hare majesteit hiér slaapt?’

Weer knikte de soldaat.

Toen Amilia geschokt naar binnen keek, schuifelde Modina de ruimte in en krulde zich op op de stapel stro. De wachter begon de zware deur te sluiten en pakte de grendel al om hem op slot te doen.

‘Wacht,’ zei Amilia. ‘Je kunt haar hier niet achterlaten. Zie je dan niet dat ze ziek is?’

De wachter schoof de grendel ervoor.

Amilia staarde naar de eiken deur.

Hoe is dit mogelijk? Ze is de keizerin! Ze is de dochter van een god en de hogepriesteres van de kerk!

‘Jullie sluiten de keizerin op in een oude kerker?’

‘Het is hier beter dan waar ze eerst zat,’ zei de soldaat. Hij had tot dat moment nog niets gezegd en zijn stem was anders dan ze zich had voorgesteld. Die warme, vriendelijke en haast fluisterende toon was ontwapenend.

‘Waar zat ze dan?’

‘Ik heb al te veel gezegd.’

‘Ik kan haar hier echt niet achterlaten. Ze heeft niet eens een kaarsje.’

‘Ik heb orders gekregen haar hier op te sluiten.’

Amilia staarde hem aan. Ze kon zijn ogen niet zien. Het vizier van zijn helm en de manier waarop de schaduw viel hielden alles boven zijn neus in het donker. ‘Oké,’ zuchtte ze en ze begon de kelder uit te lopen.

Even later keerde ze weer terug met de open waslantaarn van de wenteltrap. ‘Mag ik haar dan alsjeblieft gezelschap houden?’

‘Weet je het zeker?’ Hij klonk verbaasd.

Amilia wist het niet zeker, maar ze knikte. De wachter maakte de deur open.

De keizerin lag in elkaar gekropen op het strobed, met haar ogen open, starend in het niets. Amilia ontdekte een deken die als een prop in de hoek lag. Ze zette de lantaarn op de vloer, schudde de deken uit en drapeerde hem zorgvuldig over het meisje.

‘Ze zorgen hier niet erg goed voor je, hè?’ zei ze, terwijl ze voorzichtig de bos haar die over Modina’s gezicht viel naar achteren streek. De strengen voelden net zo stijf en broos aan als het stro dat er hier en daar tussen zat. ‘Hoe oud ben je?’

De keizerin antwoordde niet, en evenmin reageerde ze op Amilia’s aanraking. Ze lag op haar zij, met haar knieën tegen haar borst geklemd, en drukte haar wang in het stro. Af en toe knipperde ze met haar oogleden en haar borst ging op en neer, maar meer bewoog er niet.

‘Er is iets vreselijks gebeurd, zeker?’ Amilia streeelde zacht over Modina’s blote arm. Ze kon de pols van het meisje makkelijk met haar duim en wijsvinger omvatten. ‘Luister, ik weet niet hoe lang ik hier kan blijven. Ik denk niet zo lang. Want weet je, ik ben niet van adel of zo. Ik ben maar een meisje uit de spoelkeuken. De regent zei dat ik je dingen moet leren en je moet trainen, maar dat is een vergissing. Ik weet daar allemaal niks van.’ Ze aaide Modina over haar hoofd en liet haar vinger over haar ingevallen wang gaan, waar nog een rode vlek zat op de plek waar vrouwe Constance haar had geslagen. ‘Maar ik beloof je dat ik je nooit kwaad zal doen.’

Amilia dacht een tijdje na hoe ze het meisje zou kunnen bereiken. ‘Zal ik je een geheimpje vertellen? Niet lachen hoor... maar... Ik ben een beetje bang in het donker. Beetje kinderachtig natuurlijk, maar ik kan er ook niets aan doen. Heb ik altijd al gehad. Mijn broers plagen me er altijd mee. Als je een beetje met me kon kletsen, zou dat wel helpen. Kun je dat?’

Er kwam geen enkele reactie.

Amilia zuchtte. ‘Nou, dan neem ik morgen maar een paar kaarsen uit mijn kamertje me. Ik heb er een hele hoop opge-

spaarde. Dan wordt het hier iets gezelliger. Probeer nu maar te slapen.'

Amilia had niet gelogen over haar angst in het donker. Maar die nacht was het slechts een van de vele nieuwe angsten, terwijl ze haar best deed om tegen de keizerin aan in slaap te vallen.

De soldaten kwamen haar die nacht niet halen en ze werd pas wakker toen het ontbijt werd binnengebracht, nou ja, werd binnengeschoven op een tollend houten bord dat pas midden in de cel tot stilstand kwam. Er lagen een vuistgrote homp vlees, een puntje kaas en brood met een knapperige korst op. Het zag er heerlijk uit en het was net als Amilia's maaltijden van alledag, met dank aan Ibis. Voor ze in het paleis aan het werk ging, had ze nooit eerder rundvlees of wild geproefd, maar nu was het dagelijkse kost. Goeie vriendjes zijn met de chef-kok had zo zijn voordelen. Bovendien waagde niemand het om de man die over hun eten ging tegen de haren in te strijken, dus werd Amilia in het algemeen goed behandeld, behalve dan door Edith Mon. Amilia nam een paar hapjes en liet haar waardering blijken. 'Dit is zoouou lekker, joh. Wil je het niet proberen?'

De keizerin antwoordde niet.

Amilia zuchtte. 'Nee, dat dacht ik al. Waar hou je van? Ik kan halen wat je maar wilt.'

Amilia krabbelde overeind, pakte het dienblad en wachtte. Er gebeurde niets. Na een paar minuten, klopte ze op de deur en dezelfde soldaat als gisteren deed open.

'Sorry, maar ik moet even zien of ik een goeie maaltijd voor hare majesteit kan laten maken.' De wachter keek verbaasd naar het bord, maar deed een stap opzij, zodat ze de trap op kon lopen.

In de keuken waren de gebeurtenissen van de vorige avond het gesprek van de dag, maar het werd stiller toen Amilia de keuken binnen stoomde. 'Zo, hebben ze je nu al teruggestuurd?' zei Edith met een grijns. 'Maak je niet te sappel, we hebben

je berg afwas met geen vinger aangeraakt. En dat haar van je ben ik ook nog niet vergeten.'

'Hou je waffel, Edith,' zei Ibis bars. Aan Amilia vroeg hij: 'Alles in orde? Hebben ze je weer weggestuurd?'

'Het gaat prima, Ibis, en volgens mij ben ik nog steeds de assistente van de keizerin – wat dat ook mag voorstellen.'

'Da's fijn voor je, meissie,' zei Ibis. Hij draaide zich naar Edith en voegde eraan toe: 'En denk voortaan maar na voor je wat op te merken hebt. Ziet ernaar uit dat je die afwas toch zelf zult moeten doen.' Edith draaide zich met een ruk om en beende snuivend weg.

'Zo, wijffe, wat kan ik voor je doen?'

'Ik wou even praten over het eten dat je naar de keizerin hebt laten brengen.'

Ibis keek gekwetst. 'Wat is er mis mee?'

'Helemaal niets, het is heerlijk. Ik heb er zelf van gegeten.'

'Dan snap ik niet...'

'Hare majesteit is ziek. Ze kan dit niet naar binnen krijgen. Vroeger, als ik niet lekker was, maakte mijn moeder wat soep voor me; een heldere, gele bouillon die ik makkelijk kon slikken. En ik vroeg me af, kun jij zoiets maken?'

'Tuurlijk,' zei Ibis. 'Soep is een makkie. Iemand had me kunnen vertellen dat ze niet lekker was. Ik weet precies wat ik moet maken. Ik noem het altijd zeezieksoep. Het was het enige wat de nieuwe ketelbinkies binnenhielden, die eerste dagen op zee. Leif, breng die grote ketel eens.'

De rest van de ochtend maakte Amilia ettelijke tochtjes naar en van Modina's cel. Ze haalde al haar spullen uit haar slaapkamertje op: een schone jurk, wat ondergoed, een nachtpon, een borstel, en haar gekoesterde doos met een stuk of tien kaarsen. Uit de linnenkast nam ze kussens, lakens en dekens mee. Ze smokkelde zelfs een aarden kruik naar binnen, een stukje zeep en een grote kom uit een ongebruikte gastenkamer. Elke keer dat ze langskwam, moest de wachter even lachen en soms schudde hij geamuseerd het hoofd.

Nadat ze het oude stro had verwijderd en een nieuwe baal

uit de stallen naar beneden had gesleept, ging ze naar Ibis om te zien hoe het met de soep stond. 'Zo, de volgende kom maak ik wat gevulder, als ik even tijd heb, maar dit zou haar weer wat wind in de zeilen moeten geven,' zei hij.

Amilia ging terug naar de cel en hielp de keizerin overeind, nadat ze de kom met warme soep had neergezet. Zelf nam ze de eerste hap om de temperatuur te testen, en vervolgens bracht ze een lepel naar Modina's lippen. De meeste bouillon sijpelde langs haar kin naar beneden en droop op de voorkant van haar hemd.

'O jee, dat was mijn fout. Volgende keer zal ik eraan denken een van die grote servetten mee te nemen waar die dame zo opgewonden over deed.' Bij de tweede lepel hield Amilia haar hand onder de kin en ving zo op wat er naar beneden drupte. 'Ha!' riep ze uit. 'Je hebt wat binnengekregen. Goeie soep, hè?' Ze liet een volgende lepel naar binnen glijden en zag Modina nu ook slikken.

Toen de kom leeg was, schatte Amilia dat het grootste deel op de vloer gekomen was of in Modina's hemdjurk was gedrongen, maar ze wist zeker dat ze nu in elk geval iets in haar maag had. 'Kijk eens aan, nu voel je je vast een pietsie beter, niet? Maar ik merk dat ik er wel een smerboel van heb gemaakt. Wat dacht je ervan je een beetje op te knappen?' Amilia waste Modina en hielp haar in haar eigen schone jurk. De twee meisjes waren ongeveer even groot, al zwom Modina in de wijde jurk totdat Amilia een soort gordel van een eindje touw maakte.

Amilia maakte al kwebbelend twee bedjes van het stro en de stiekem meegenomen dekens, kussens en lakens. 'Ik had nog twee matrassen voor ons mee willen nemen, maar ze waren te zwaar. Trouwens, ik wilde zo min mogelijk aandacht trekken. Ze keken me nu al vreemd aan. Maar dit is toch ook prima, vind je niet?' Modina bleef met een lege blik voor zich uit staren. Toen alles in orde was, leidde Amilia Modina naar haar vers opgemaakte bed in de gloed van gezellige kaarsen en ze begon voorzichtig haar haren te borstelen.

'Zo, hoe wordt iemand eigenlijk zomaar keizerin?' vroeg

ze. ‘Ze zeggen dat je een monster hebt verslagen dat wel honderd ridders heeft afgeslacht. Maar je ziet er nou niet bepaald uit als een drakendoder – en vat dat maar op als compliment.’ Amilia stopte even en hield haar hoofd scheef. ‘Nog steeds geen zin om te praten? Ik vind het best. Je wilt vast niet veel kwijt over je verleden. Dat snap ik. We kennen mekaar immers nog maar net.

Zo, eens zien... wat kan ik jou over mezelf vertellen? Nou, ik kom uit Tarinvallei. Weet je waar dat is? Waarschijnlijk niet. Het is een klein dorp tussen hier en Colnora. Stadsmensen komen er hoogstens doorheen op weg naar spannender plaatsen. Er valt niet veel te beleven in Tarin. Mijn vader maakt koetsen en hij is er best goed in. Toch verdient hij maar weinig.’ Ze zweeg even en bekeek het gezicht van het meisje om te zien of ze wel hoorde wat Amilia vertelde.

‘Wat doet jouw vader? Ik heb gehoord dat-ie boer was, klopt dat?’

Stilte.

‘Mijn pa verdient niet veel. Mijn moeder zegt dat het komt omdat hij alles te goed doet. Hij is nogal trots op zijn werk, dus hij doet er nogal lang over. Soms kost het hem wel een jaar om één koets te maken. Dat is lastig, want hij krijgt pas betaald als alles klaar is. En omdat hij alle onderdelen en zo moet kopen, is er soms geen geld meer voor wat anders.

Mijn moeder spint wol en mijn oudste broer is houthakker, maar we hebben nooit genoeg. Daarom werk ik hier, snap je. Ik kan niet zo goed spinnen, maar ik kan wel lezen en schrijven.’ Eén kant van het haar van het meisje was nu klitvrij en Amilia verplaatste zich naar de andere.

‘Ik zie dat je onder de indruk bent. Niet dat het me veel geholpen heeft. Nou ja, ik ben hier toch maar mooi binnengekomen.

Wat zeg je? Je wilt weten waar ik lezen en schrijven heb geleerd? Dank je dat je dat vraagt. Devon heeft het me geleerd. Hij is een monnik die een paar jaar geleden naar Tarinvallei kwam.’

Ze liet haar stem samenzweerderig zakken. ‘Ik mocht hem heel graag, want hij was lief en slim. Héél slim. Hij las boeken en vertelde van plaatsen heel ver weg en dingen die heel lang geleden zijn gebeurd. Devon dacht dat of mijn vader, of de abt van zijn orde het niet goed vond dat ik hem zo vaak opzocht, dus begon hij me letters te leren zodat we elkaar konden schrijven. Hij had gelijk natuurlijk. Toen mijn pa erachter kwam, zei hij: “Je hebt geen toekomst met een monnik.” Devon werd weggestuurd en ik heb dagenlang vreselijk gehuild.’

Amilia zweeg even om zich te concentreren op een wel heel onmogelijke klit. Ze probeerde het zo zacht mogelijk te doen, maar ze wist zeker dat ze het meisje toch pijn deed, al liet ze niets merken. ‘Poeh, dat was een hele kluiif,’ zei ze. ‘Even dacht ik dat een mus daar zijn nest had gemaakt.’

Maar goed, toen pa ook ontdekte dat ik kon lezen en schrijven, was hij toch wel trots. Hij schepte over me op tegen iedereen die de werkplaats binnenkwam. Een van zijn klanten, jonkheer Jerko Talbert, was onder de indruk en zei dat hij een goed woordje voor me zou doen, hier in Aquesta. Iedereen was zo opgewonden toen ik werd aangenomen. Toen ik merkte dat het baantje alleen maar uit afwassen bestond, durfde ik het niet aan mijn familie te vertellen, dus ik ben sindsdien nooit meer thuis geweest. Niet dat ze me hier laten gaan, maar toch.’ Amilia zuchtte, maar al snel verscheen er weer een glimlach rond haar lippen. ‘Dat maakt nou niet meer uit, want nu ben ik bij jou.’

Er werd zacht geklopt en de wachter stapte naar binnen. Hij keek even naar alle veranderingen in de cel en knikte waarderdend. Toen hij Amilia aankeek werd zijn blik droevig. ‘Het spijt me, juffrouw, maar regent Saldur heeft me bevolen je naar hem toe te brengen.’

Amilia verstijfde, legde toen langzaam de borstel neer en met trillende handen drapeerde ze de deken om de schouders van het meisje. Ze stond op, kuste Modina op de wang en met bevende stem fluisterde ze: ‘Tot ziens.’